(απαγγελία)

«Μια μάνα είχ’ ένα παιδί μια ακριβοθυγατέρα
που ήλιος δεν την έβλεπε τη νύχτα και τη μέρα.
Δεν πέρασε πολύς καιρός και πέθαν’ η μητέρα
δεν πέρασε πολύς καιρός παντρεύτηκ’ ο πατέρας.
Πήρε μια μάνα μια οχιά που σέβαση δεν είχε.
Της κόβει τα χρυσά μαλλιά της κεφαλής στολίδι
της παίρνει κι απ’ το δάχτυλο τ’ ωραίο δαχτυλίδι.
Και της λέγει:
Εσύ κορίτσι ορφανό μαζί μας τι γυρεύεις
γρήγορα στο μαγερειό και δούλα να μας γένεις.
Την πιάνουν τα παράπονα την κόρη την καημένη
και τρέχει στο νεκροταφείο γονατιστή και λέει.
Σήκω μανούλα να με δεις, να με παρηγορήσεις
που ξένες μάνες μ’ έχουνε και ξένες αδελφάδες,
με δίνουν κρίθινο ψωμί νεράκι μετρημένο
και στ’ άχυρο με βάζουνε και ύπνο δε χορταίνω.
Ω Χάρε δώσ’ μου τα κλειδιά τη μαύρη γη ν’ ανοίξω
για νά ’βρω τη μανούλα μου γλυκά να τη φιλήσω».